

— Ще оперемъ чергата, дѣдо, не се бой. Гледай ти да се поогрѣешъ хубаво, — казала майката. — Ела поблизичко . . .

Дѣдо Господь се приближилъ до огнището, потупалъ девойката по рамото и казалъ:

— Колко е порастнала момата . . .

— Ехъ, дѣдо, — отвърнала майката, — порастна тя, но порастнаха и неволитѣ ни. Ти видя, плачехме като влѣзе. Искатъ да ни съборятъ кжщцата. Низка била, грозяла съседскитѣ кжщи. Решили сж и ще го направятъ. А да ги възпремъ — не можемъ. Нѣмаме пари, да съградимъ по-хубава.

— Нѣма да го направятъ, — утешилъ ги дѣдо Господь, — все ще се намѣри нѣкой добъръ човѣкъ да ги вразуми.

Мръкнало се и старецътъ станалъ да си отива. Като видѣлъ, че небето се било прояснило, че нѣмало вече дъждъ, той се сбогувалъ на бързо и си заминалъ.

Тъ го изпратили и се върнали край огъня.

— Мамо, — извикала девойката, като се затичала къмъ миндеря, — дѣдото си забравилъ цървулитѣ!

Но когато се приближила до миндеря и посегнала да ги вземе, трепнала отъ радостъ: царвулитѣ се превърнали на купчина жълтици . . .

Георги Караивановъ

Съ тая книжка изпращаме „Слѣнчице“ брой 4.

Редактори: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ и АЛЕКСАНДЪРЪ СПАСОВЪ
 Редакция и администрация ул. „Бачо Киро“ 12, телефонъ № 3922.